

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **R. G., V., P. 3,** v řízení zastoupeného Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou se sídlem Praha 1 Konviktská 12, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **7.11.2013, čj. MV-122558-3/SO/sen-2012**

t a k t o:

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.11.2013, čj. MV-122558-3/SO/sen-2012, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20.9.2012, č.j. OAM – 53304-4/DP-2012 o zastavení řízení ve věci jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

Žalobce poukázal na to, že spolu se žádostí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podal i žádost o prominutí zmeškání lhůty, ve které uvedl, že byl přesvědčen o tom, že žádost má být kompletní, to znamená včetně všech příloh požadovaných zákonem o pobytu cizinců. Žalobce ale obdržel potvrzení o studiu vystavené Fakultou informačních technologií ČVUT v Praze už dne 20.8.2012, i když tato škola vydávala potvrzení až 4.9.2012. Prvostupňový správní orgán ale neshledal důvody pro prominutí zmeškání lhůty ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které jsou na žadatelově vůli nezávislé, a které by odůvodňovaly podání žádosti do tří pracovních dnů po jejich zániku. Žalovaný se s tímto závěrem ztotožnil. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány obsah pojmu „důvody na vůli cizince nezávislé“ posoudily nesprávně. Platnost předchozího povolení k dlouhodobému pobytu žalobce byla stanovena do 31.8.2012. Žalobce měl svou žádost podat nejpozději do 20.8.2012, ale žádost podal dne 27.8.2012. Lhůtu tak zmeškal o pouhých 7 dní. Žalobce se dostavoval na pracoviště správního orgánu prvního stupně denně již od 21.8.2012, ale z důvodu velkého počtu cizinců se nemohl dostat k podání své žádosti ve dnech 21.8.-23.8.2013. V pátek pracoviště žádosti nenabírá, dostavil se tedy ihned v pondělí dne 27.8.2013. Svou žádost o prodloužení pobytu tak podal ještě v době platnosti stávajícího dlouhodobého pobytu.

Žalobce také nesouhlasí s názorem žalovaného, že se správní orgán prvního stupně neměl zabývat přiměřeností usnesení o zastavení řízení, jelikož dopad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do soukromého života žalobce zásadním způsobem zasahuje do práv žalobce a je tedy kvalitativně postaveno na roveň jakémukoli jinému rozhodnutí ve věci samé týkajícího se pobytu cizince. Dle žalobce zasahování státu musí respektovat přiměřenou spravedlivou rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce. Přitom poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. ÚS 5/2001. Při rozhodování správních orgánů mělo být šetřeno právo žalobce na vzdělání dle článku 33 Listiny základních práv a svobod. Žalobce je přesvědčen, že s ohledem na to, že řádně studuje, vede spořádaný život a je integrován do českého prostředí, nebyl dán ani prokázán naléhavý důvod veřejného zájmu, který by odůvodňoval zásah do chráněného práva žalobce na vzdělání. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj: 7 As 142/2011, ve kterém se uvádí, že v případě zastavení řízení je potřeba posuzovat, zda zastavení řízení je přiměřeným, a je potřeba poměřovat důsledky spojené se zastavením řízení s důvody, které k zastavení vedly.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ztotožnil se s právním názorem správního orgánu I. stupně, který řízení zastavil, neboť žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, když k tomu nebyl oprávněn.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 27.8.2012 u správního orgánu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 19.3.2012 do 31.8.2012. Současně s podanou žádostí podal žalobce žádost o prominutí zmeškání lhůty z důvodu, že Fakulta informačních technologií ČVUT v Praze vydává potvrzení o studiu od 4. září a že se mohl domluvit na podání na získání potvrzení 20. srpna. Součástí podané žádosti je kromě jiného i potvrzení o studiu z ČVUT v Praze ze dne 20.8.2012.

Dne 20.9.2012 odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR vydal usnesení, které správní řízení zastavil dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., neboť cizinec podal na území žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Poukázal na to, že účastník řízení byl povinen podat žádost nejdříve 90 dnů a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, tj. od 4.6.2012 do 20.8.2012. Žádost ale podal 27.8.2012. Důvody uvedené žalobcem neshledal jako důvody, které by bylo možné podřadit pod důvody na žadatelově vůli nezávislé, které by odůvodňovaly podání žádosti do tří pracovních dnů po jejich zániku. Poukázal na to, že žalobce měl možnost podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve lhůtě 90 dnů před uplynutím této doby. Potvrzení o studiu bylo účastníku řízení vydáno již 20.8.2012, žádost tak mohl podat v zákonem stanovené lhůtě, a to buď osobně nebo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb či zmocněného zástupce. Pokud by účastník řízení v době podání žádosti dokladem potvrzujícím účel pobytu na území, tedy potvrzením o studiu, nedisponoval, měl možnost tento k žádosti doložit později.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a usnesení prvostupňového orgánu potvrdil. Ztotožnil se se závěrem prvostupňového správního orgánu, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení v době, kdy k tomu úkonu již nebyl oprávněn. Uvedený důvod nepovažoval za důvod na vůli cizince nezávislý, který by mu bránil podat žádost ve stanovené lhůtě, neboť ještě dne 20.8.2012 mohl předmětnou žádost podat a potvrzení o studiu mohl k žádosti doložit později. Žalovaný připustil, že má žalobce jako účastník řízení právo na vzdělání, že ale k realizaci práva na vzdělání je vždy nutné dodržet povinnosti vyplývající z obecně závazných právních předpisů. Samotné neprodloužení pobytu na území ČR neznamená automaticky ukončení studia. Žalobce se může podat prostřednictvím zastupitelského úřadu žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem studia. K otázce přiměřenosti pak uvedl, že mu přísluší posuzovat pouze oprávněnost podané žádosti z hlediska § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nikoli přiměřenost vydaného usnesení o zastavení správního řízení.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Vzhledem k tomu, že se žádný z účastníků nevyjádřil k výzvě soudu ohledně nařízení ústního jednání, postupoval soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci dali svou nečinností najevo, že s tímto postupem soudu souhlasí.

Podle § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Mezi účastníky je nesporné, že poslední den lhůty, ve který mohl žalobce podat svou žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, připadl na 20.8.2012 a že žalobce svou žádost podal spolu se žádostí o prominutí zmeškání lhůty až dne 27.8.2012. Žalobce tedy žádost podal až po uplynutí lhůty stanovené zákonem pro její podání a otázkou tedy je pouze to, zda mu ve včasném podání zabránily důvody na jeho vůli nezávislé.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že potvrzení o studiu, o kterém se domníval, že musí být přiloženo k žádosti, mu vysoká škola vydala dne 20.8.2012, ačkoli tato vysoká škola normálně vydávala potvrzení o studiu teprve od 4.9.2012. Právě v tom spatřuje důvody na jeho vůli nezávislé, které podle něj odůvodňovaly podání žádosti do 3 pracovních dnů po jejich zániku.

Pomineme-li skutečnost, že žalobce mohl svou žádost podat ve stanovené lhůtě bez potvrzení o studiu, které mohl dodat později, nelze přehlédnout, že potvrzení o studiu již měl poslední den lhůty k dispozici. Trval-li na tom, že chce podat žádost kompletní, tedy se všemi přílohami, mohl tak učinit minimálně v tento poslední den lhůty. Žalobce však ani v podané žalobě netvrdí, že by se již dne 20.8.2012 pokusil o podání žádosti, přestože musel vědět, že je tento den posledním dnem pro řádné podání žádosti. Naopak uvádí, že se začal dostavovat na pracoviště správního orgánu prvního stupně ode dne následujícího, tedy od 21.8.2012, kdy již ale řádná lhůta k podání žádosti stejně uplynula. Z toho je patrné, že se žalobce o podání žádosti ve stanovené lhůtě ani nepokusil, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Žalobce neuvádí žádný konkrétní důvod, který by mu měl bránit v podání žádosti ve lhůtě dne 20.8.2012. Vzhledem k uvedenému neobstojí jeho obrana, že žádost nemohl podat, protože nebyla kompletní, když dne 20.8.2012 již předmětným potvrzením disponoval. Správní orgány proto dle soudu dospěly ke správnému závěru, že žalobce mohl žádost podat ve stanovené lhůtě nejpozději dne 20.8.2012, a to buď kompletní i s potvrzením, kterým tento den již disponoval, nebo mohl potvrzení o studiu dodat později. Žalobcem tvrzený důvod nelze proto považovat za důvod na vůli cizince nezávislý a správní orgán v souladu se zákonem zastavil řízení z důvodu, že žádost byla podána v době, kdy k tomuto úkonu již nebyl žalobce oprávněn.

Nad rámec uvedeného považuje soud za nutné zdůraznit, že žalobce podal svou žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia až dne 27.8.2012, tedy 7 dnů po získání potvrzení o studiu. Z toho je patrné, že i kdyby správní orgán uznal jeho argumenty, že se jednalo o důvody na jeho vůli nezávislé, což neučinil, nemohl žalobce podmínku danou v ustanovení § 47 odst. 1 věty druhé splnit, neboť i o prominutí lhůty pro podání žádosti požádal až po uplynutí třídní lhůty po zániku důvodů, když tato lhůta uplynula dne 23.8.2012.

Dle soudu se tedy nejedná o případ, kdy by žalobce nemohl pro překážku nezávislou na jeho vůli podat žádost ve stanovené lhůtě, a pak by měl možnost dodatečně maximálně do 3 dnů předmětnou žádost podat a doložit důvod, pro který žádost ve lhůtě podat nemohl. Tato situace ale, jak soud shora uvedl, u žalobce nenastala, a proto dospěl soud k závěru, že postup žalovaného, který řízení pro opožděné podání žádosti zastavil, je zcela v souladu se zákonem, neboť v případě žalobce nelze ustanovení dle § 47 odst. 1, věta druhá, zákona o pobytu cizinců, aplikovat. Jak totiž správně v rozhodnutí uvedl správní orgán prvního stupně, poslední den lhůty na straně cizince neexistovaly důvody na jeho vůli nezávislé.

Soud pak rovněž neshledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgán nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, resp. že správní orgán neposuzoval zájem na ochranu soukromého života žalobce.

Soud si je vědom závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku ze dne 12.1.2012, č.j. 7 As 142/2011 – 68 (dostupný na www.nssoud.cz), ale má za to, že na projednávanou věc nedopadají. V projednávané věci má soud najisto postaveno, že žalobce podal svou žádost nejen po uplynutí lhůty pro její podání uvedené ve větě první § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale i po uplynutí lhůty 3 pracovních dnů počítané od zániku důvodů, tedy v žalobcově případě po získání potvrzení o studiu.

Naopak v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem uzavřel soud, že stěžovatelka podala svou žádost do tří pracovních dnů po zániku důvodů a postup dle ust. § 169 odst. 7 písm. d) nebyl dle soudu na místě a mělo být rozhodnuto věcně. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí výslovně uvedl, že závěry zde uvedené nelze paušalizovat. Proto městský soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud se zabýval dopadem rozhodnutí na rodinný život žalobkyně zejména z důvodu specifické situace, kdy pobytový titul stěžovatelky byl odvozen od statusu jejího manžela, který na území České republiky vykonává ekonomickou činnost a za tím účelem disponuje povolením k dlouhodobému pobytu. Nejvyšší správní soud poukázal na možnou závislost stěžovatelky na jejím manželovi při vyřizování administrativních záležitostí spojených s povolením k dlouhodobému pobytu a tím, že u cizince, kterému byl povolen pobyt toliko za účelem společného soužití rodiny, bude časté, že se bude spoléhat při vyřizování těchto záležitostí na člena rodiny, který je nositelem oprávnění ke sloučení rodiny.

S ohledem na závěr Nejvyššího správního soudu městský soud poukazuje na to, že se správní orgány zabývaly důvody, které žalobci bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě. Jako jediný důvod ale žalobce uvádí, že potvrzení o studiu dostal až poslední den lhůty, a proto šel následující den, tedy po uplynutí lhůty, podat žádost. Tuto skutečnost soud shodně se žalovaným ze shora uvedených důvodů neshledal důvodem na vůli cizince nezávislým. Jak soud již shora uvedl, ani žalobce neuvádí žádné další relevantní důvody, pro které nemohl žádost podat včas. Za této situace nebylo dle soudu na místě, aby se správní orgán zabýval dalšími okolnostmi a dopady tohoto procesního rozhodnutí, neboť žalobce svou zákonnou povinnost dodržet lhůtu pro podání žádosti jednoznačně porušil. Podstatnou skutečností, která odlišuje projednávanou věc od věci uvedené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, je zjištění, že žádosti žalobce by nebylo možné vyhovět ani v případě, kdy by z nějakého důvodu žalovaný dospěl k závěru, že byly na straně žalobce dány důvody na vůli cizince nezávislé, neboť žalobce žádost o prodloužení pobytu podal až po uplynutí i další zákonem stanovené lhůty, a to v délce tří dnů od zániku důvodů.

Vzhledem k uvedenému nemá soud za relevantní ani námitku žalobce, že žalovaný a správní orgán prvního stupně měli při rozhodování dbát na to, aby bylo šetřeno právo žalobce na vzdělání. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný se touto námitkou žalobce přesto zabýval. Soud shodně se žalovaným konstatuje, že aby mohlo být dodrženo právo žalobce na vzdělání, je také nutné, aby žalobce dodržel povinnosti, které mu plynou ze zákona. Jestliže žalobce nesplnil svou povinnost podat žádost v zákonem stanovené lhůtě, musí počítat i s následky, které jsou s porušením povinnosti spojeny. V daném případě ale samotné neprodloužení dlouhodobého pobytu nemusí znamenat automaticky ukončení studia, když má účastník

možnost podat žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem studia. Jeho právo na vzdělání tak porušeno není.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobce žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podal až po uplynutí lhůty a vzhledem k tomu, že soud neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech soudního řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. září 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu